

בש"פ 6036/17 - אסמעיל אבו עאבד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6036/17

לפני:
העורר:
כבוד השופט י' עמית
אסמעיל אבו עאבד

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתיק מ"ת
67002-06-17 שניתנה ביום 23.7.2017 על ידי כבוד
השופט ש' דברת

תאריך הישיבה: ט' באב התשע"ז (1.8.2017)

בשם העורר: עו"ד סמיר אבו עאבד
בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי-כראם

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ש' דברת) במ"ת 67002-06-17 מיום 23.7.2017, בגדרה הוחלט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בעניינו, לאחר שהואשם בביצוע עבירות נשק.

1. על פי כתב האישום שהוגש נגד העורר, הוא החזיק ברובה דמוי M-16 (כולל מכלול מקורי), שבכוחו להמית אדם. ביום 12.6.2017 התקשר שוטר סמוי למכר של העורר, אדם בשם יוסף. יוסף הציע לשוטר למכור לו רובה מסוג M-4 תמורת ₪ 65,000, וכך סוכם. לאחר מכן, יוסף עדכן את העורר והשניים סיכמו על מכירת הנשק לשוטר הסמוי. ביום 15.6.2017 נפגש העורר עם יוסף, והביא עימו את הרובה לצורך ביצוע העסקה. כשהגיעו למקום המיועד, העורר ביקש מיוסף לבצע את העסקה והתרחק מעט על מנת לתצפת על האזור. יוסף ניגש לשוטר והציג בפניו את הנשק, ובעקבות זאת נעצרו העורר ויוסף.

לפיכך יוחסו לעורר עבירות של סחר בנשק, לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), והובלת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, ובד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו

עמוד 1

עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. יצויין כי נגד יוסף הוגש כתב אישום נפרד והוא נעצר עד לתום ההליכים.

2. העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ולקיומה של עילת מעצר סטטוטורית, אך ביקש להפנותו לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה, ושירות המבחן התרשם "מרמת סיכון להתנהגות פורצת גבולות" אך המליץ על שחרור לחלופת מעצר. בהחלטתו של בית המשפט, נקבע כי החלופה המוצעת איננה מספקת כדי לצמצם את המסוכנות הנשקפת מן העורר. הוטעם כי הקושי איננו בתנאי החלופה, אלא בכך שלא ניתן ליתן בעורר את האמון הנדרש. זאת, בין היתר, נוכח התנהגותו בחקירה המשטרתית וניסיונו להרחיק עצמו מן העבירה.

3. העורר סבור כי מסקנתו של בית המשפט קמא שגויה. הודגש בערר, כי העורר הוא צעיר כבן 18, ללא עבר פלילי, מאורס ואמור להתחתן במהלך החודשים הקרובים. נטען כי מהפרפרוזות שהוגשו לגבי החומר המודיעיני, עולה כי יוסף, הוא היוזם והדומיננטי בפרשה, מוכר כמי שלגביו הגיעו ידיעות מודיעיניות כעוסק בסחר באמל"ח וכמי שמציע לכל "לקוח" כל סוג של אמל"ח שנדרש.

4. קראתי את הודעותיו של יוסף במשטרה, אשר מפלילות את העורר כמקור הנשק (וזאת לאחר שיוסף הפליל תחילה אדם אחר בשם איוב). מההודעות עולה כי יוסף "לחוץ" מהאפשרות שיתברר כי בכלי הנשק בוצע רצח או שמדובר בנשק גנוב, ולכן, לגרסתו, בחר לספר את האמת. עוד עולה מהודעתו, כי מכירת הנשק נעשתה על ידי העורר מאחר שהלה לחוץ בכסף מכיוון שהוא רוצה להתחתן. העורר עצמו לא שיתף פעולה בחקירתו, הכחיש את מעורבותו וסירב לענות על שאלות שנשאל.

5. אין צורך להכביר מילים על התופעה של החזקת נשק וסחר בנשק, וניתן לתמוה על הקלות הבלתי נסבלת בה נשק מועבר מיד ליד. כלי נשק דמוי M-16 כמו זה שביקש העורר למכור, לא נועד לסריגת גרביים, ומי שרוכש אותו עושה זאת לצרכים פליליים מובהקים, וחלילה גם לביצוע מעשי טרור. המלחמה בסחר בנשק היא כנגד כל חוליה בשרשרת, ומי שעוסק בסחר בנשק מוחזק כמי שמודע לכך שהנשק נועד לשמש למטרה מסוימת על ידי ה-end user, אותו משתמש המקבל לידייו את הנשק ב"תחנה הסופית". כידוע, "מכת מדינה" וחומרת העבירה אינם מהווים עילת מעצר, אך לעיתים יש בהם אינדיקציה למסוכנות (בש"פ 10515/07 כראדי נ' מדינת ישראל פסקה ד(5) (13.12.2007); בש"פ 4135/08 דראושה נ' מדינת ישראל פסקה ו(5) והאסמכתאות שם (18.5.2008)). מכאן הכלל ולפיו בעבירות נשק נקודת המוצא היא מעצר מאחורי סורג ובריה נוכח מסוכנותן האינהרנטית (ראו, לדוגמה, החלטתי בבש"פ 5981/17 מדינת ישראל נ' מחאג'נה, פסקה 4 והאסמכתאות שם (30.7.2017)). לכן גם קבע המחוקק כי על פי סעיף 22ב(ב)(1) לחוק המעצרים, כאשר בעבירות נשק עסקינן, יש צורך בטעמים מיוחדים שיירשמו על מנת להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני.

6. אכן, העורר אך הגיע לגיל בגרות ואין לו עבר פלילי. אך בהינתן הסתבכותו של העורר בעבירה מעין זו, בכלי נשק מעין זה, כשהעורר הוא המקור לכאורה לאספקת כלי הנשק - איני רואה טעם מיוחד בגינו יש להתערב בהחלטת בית משפט קמא. אוסיף ואומר כי התיק קבוע לחודש ספטמבר, ונוכח מספרם הקטן של העדים בכתב האישום, יש להניח כי שמיעתו תסתיים תוך מספר חודשים.

7. סוף דבר שהערר נדחה.

ניתנה היום, י' באב התשע"ז (2.8.2017).

שׁוֹפֵט
